

TESTIMONY ID: 1606

AGE: 43

AGE RANGE: 41-45

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

FAMILY TRAUMA: Other

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2023-07-29

DATE RANGE: 2023 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I discovered a Russian missile destroyed my house while I was abroad. I did not eat or sleep for a week.

Alone in a small room in a Polish dormitory, I could not allow myself to cry because of the pain that was grinding my heart.

Crying was not a luxury available to me.

The interior walls were so thin that I could hear everything my neighbours talked about.

And what could the Ukrainian refugees talk about? About dead relatives, about the tortured childhood of young Ukrainians, about how difficult it is to live in a foreign land, with the constant feeling that you are already fed up with everyone in a foreign country.

And I wanted to speak, shout about the ominous message from the neighbour that my home (my parent's house), is no longer there and was burned and destroyed by yesterday's brothers.

But there was no one to talk to. I had neither close people nor good acquaintances abroad.

Everyone kept to their own family and lived as families. So nobody cared about me, a single woman.

In my not-quite-42 years, I have never drunk as much alcohol as I drank that evening.

I wanted to forget and fail so that those terrible thoughts about the burned past life that remained in the Motherland would not oppress my soul.

Then there was another evening of drunkenness, then another and another, until one day I looked in the mirror and saw in front of me a neglected, 55-year-old woman, that had aged.

I killed myself. And finally, I realized it.

The psychologist at the refugee aid point helped me understand what exactly I needed.
I was terribly drawn to my home.
I needed to say goodbye to the past and figure out what to do next.
So I went.
Before my arrival, no one had sorted out the ruins of the farm.
Therefore, I saw all the horror with my own eyes.
This was not my home. It was someone else's house in place of my house.
I spent the night at my neighbours'.
The next day, the entire street was cleared of debris.
Everything was foggy. I collected the remnants of my past life that survived. I put them in dusty bags without understanding why. Where will I take it all: leftover dishes, a shelf from the bathroom, smoky, dirty towels, a ruined fur coat, which I spent 2 years saving money for?
I knew I would not take it all with me, but I collected it.
The ceiling from the kitchen, which had collapsed along with the roof, was not liftable for us and our neighbors.
I had to involve an acquaintance who had a tractor to remove the rubble, with the help of which the ceiling was still removed.
A "surprise" awaited us under the rubble.
The dead Russian soldier in military uniform had a machine gun and documents with him. They began to examine the ruins in even more detail.
Already, with the involvement of the police, another Russian soldier was found near the tanks.
It turns out that invaders lived in my house. A Russian missile took the lives of Russian soldiers, this was a paradox.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1606

ВІК: 43

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 41-45

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неодружений/а

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-07-29

Проміжок часу: 2023 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Про те, що мою хату знищено російською ракетою я дізналась будучи за кордоном.

Тиждень взагалі нічого не їла і не спала.

Сама, в маленькій кімнаті польського гуртожитку я не могла дозволити собі плакати від болю, що точив моє серце.

Це була не доступна для мене розкіш – плакати.

Міжкімнатні стіни були такими тоненькими, що я чула все, про що говорять мої сусіди.

А про що могли говорити українські біженці? Про загиблих рідних, про страчене дитинство маленьких українців, про те, як важко жити в чужому краї, з постійним відчуттям, що всім ти вже набрид в чужій країні.

І мені хотілось говорити, кричати про те зловісне повідомлення від сусіда, що моєї домівки, моєї батьківської хатини вже немає, що вона обпалена і знищена вчорашніми братами.

Але говорити було ні з ким. Не було в мене на чужині ні близьких людей, ні добрих знайомих.

Всі трималися своєї купки, жили родинами. Тож до мене, самотньої жінки нікому особливо діла не було.

За свої не повні 42 роки, я ніколи не пила стільки спиртного, як випила того вечора

Хотілося забутись, провалитись, щоб не давили душу ті страшні думки про спалене минуле життя, яке залишилось на Батьківщині.

Потім був ще один вечір сп'яніння, потім ще і ще, доки одного дня я глянула в дзеркало і побачила перед собою занедбану, жінку років 55, не менше, що постаріла.

Я вбивала сама себе. І нарешті я це збагнула.

Психолог з пункту допомоги біженцям допомогла зрозуміти мені, що саме мені необхідно.

Мене страшенно тягнуло додому.

Мені потрібно було попрощатися з минулим і збагнути, що робити далі.

І я поїхала.

До мого приїзду завали господарства ніхто не розбирав. Тому я побачила весь жах на власні очі.

Це був не мій дім. Це був чужий дім на місці моєї хати.

Заночувала у сусідів.

Наступного дня всією вулицею розбирали завали.

Все було як в тумані. Я збирала залишки свого минулого життя, що вціліли.

Складала їх в запилені мішки, сама не розуміючи для чого. Куди я повезу це все: залишки посуду, поличка з ванної кімнати, продимлені, брудні рушники, зіпсована шуба, напридбання якої збирала гроші добрих 2 роки. Знала, що з собою не заберу це все, але збирала.

Обвалена, разом з дахом, стеля з кухні для нас з сусідами була не підйомною.

Довелося до розбирання завалів залучати знайомого, який мав трактор, за допомогою якого стелю все ж вдалося прибрати.

А під завалами нас чекав "сюрприз".

Мертвий російський солдат в військовій формі мав при собі автомат та документи. Оглядати руїни почали ще детальніше. Вже з залученням поліції знайшли о танки ще одного російського солдата.

Виявляється в моїй хаті жили загарбники. Російська ракета забрала життя російських військових. Парадокс.

Моя знищена домівка загинула не даремно. Вона забрала з собою двох окупантів. З такою думкою я поверталась назад, на чужину. І знаєте, мені стало значно легше. Я попрощалась з минулим. З собою взяла лише весільний

фотоальбом моїх батьків, що вцілів на половину Цього мені достатньо.
Більше нічого не візьму з собою в нове життя.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.